

## II. ЯВЛЕНІЕ.

Ката и Марія.

*Каша.* Сладка Госпожо! по прѣди като минвахъ по край църквѣ-тѣ срѣщнахъ ся съ єдинъ господинъ, кой-то мя повыка пріятелски и попыта: дали азъ служѣ при Стефанъ Продановъ? той много нѣща приказва за васъ, твърдѣ много.

*Марія.* Познавашъ ли ты него?

*Каша.* Азъ го не познавамъ, но той трѣбва добръ да познава васъ; защо-то мя принуди да му прикажѣ сичко, и той мя слушаше така внимателно, като че му проповѣдваше нѣщо нѣкой проповѣдникъ. Колко-то пѣти є споменалъ ваше-то име, толкова пѣти ся є показвала на лице-то му сладкожадостна веселость, а очи-тѣ му ся были секога нѣлни съ слъзы.

*Марія.* Доста Като! (на странѣ) ахъ! това є Ліубко былъ!

*Каша.* И мя пыта да ли имате нуждѣ отъ пары?

*Марія.* Азъ невѣрвамъ че си му ты —

*Каша.* Боже съхрани! нема нуждѣ, съмъ му казала; моя-та госпожа на радо сърдце работи день, нощѣ, и му съмъ казала ако щете хубавы шиты крыны да си купите, моя-та госпожа шіє чудно хубавы и съ малкѣ цѣнѣ продава. Тогова той отъ радость ся чинеше като че є ствѣсмъ вѣнъ отъ себе, и ми каза скоро, много скоро да му отнесѣ що имаме за продаване, а той ще мя чека на казино-то.

*Марія.* (смѣтена) Ты знаешъ, Като, че ный озаранъ продадохме, що имажме готовы — А па сега трѣбва да оставѣ да ми поотпочинатъ пѣрсти-тѣ —